

[Ninn-Hansen.]

lande fremhævet, at vi mente, at man i første række må støtte Grønland, og det agter vi også at gøre på andre områder, men her følger vi et ønske fra det grønlandske landsråd.

Axel Sørensen: Da vort partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Aage Fogh, for tiden har orlov, skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale de af ministeren stillede ændringsforslag.

Måden, hvorpå man skulle skaffe det fremkomne underskud ud af verden, har været drøftet under udvalgsbehandlingen, og socialistisk folkeparti har fremsat tanker om, at statskassen skulle bidrage med et tilskud. Derimod har flertallet ment, at den foreslåede form med en afgiftsforhøjelse bl. a. for de stærke drikke, der kunne medvirke til at formindske underskuddet, var at foretrække. Det kan vi tilslutte os, og vi kan derfor anbefale lovforslaget og de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Vivike: I Danmark igangsættes nu en storstilet indsamling til underudviklede områder, og det er godt. Beløbet skal gå til Asien og Afrika, og så vidt jeg har forstået, vil statskassen lægge en krone til hver indsamlet krone. Alle folketingets partier går ind for dette, selv om det vil koste statskassen mange, mange millioner. Det er godt, og det er også godt, at hjælpen skal være hjælp til selvhjælp.

Men det er ikke godt, det er dårligt, det er forkert, at man i samme øjeblik giver vort eget underudviklede område, vort forsømte barn Grønland, en hjælp til selvhjælp ved at gennemføre et lovforslag, der ikke koster os en eneste øre, men lægger øgede byrder på den mest forarmede del af Danmarks befolkning, grønlænderne. Forarmede er de ikke, fordi de som nogle påstår, er dovne, sløve eller fordrukne; den påstand tåler ikke at blive konfronteret med virkeligheden. Nu skal jeg indrømme, at det, jeg kender mest til, er Nordgrønland. Beboerne dér er eminent dygtige, men i en nådesløs kamp med naturkræfterne, sådanne naturkræfter, at skulle danske hernefra leve af sælfangst deroppe, så blev det ikke sælerne, der døde af det.

Jeg indrømmer blankt, at Danmark gør

noget for Grønland, men det betragter jeg som afbetaling på en gammel gæld af uhyre størrelse.

En grønlænder på ca. 40 år viste mig sit barndomshjem, en tørvehytte, et rum på 4 gange 4 m. Her boede forældrene med deres 15 børn; da der ikke kunne ligge 17 på briksen, måtte nogle sove på gulvet. Alle børnene fik tuberkulose, 4 af dem døde. Hvad, spurgte jeg ham, gjorde myndighederne dengang, når børn fik tuberkulose? Ingenting, svarede han. Som jeg stod dér i hytten, blev jeg trist til mode og forlod stedet med en følelse af skam.

Nu er det anderledes. Hvad der gøres for sygdomsbekæmpelse, har min fulde anerkendelse og absolutte respekt.

Dette lovforslag er fremsat, fordi den grønlandske landskasse mangler midler til at bestride sine sociale udgifter. De afgiftsforhøjelser, forslaget indeholder, vil, hvis forbruget ikke går ned, indbringe 2,5 mill. kr. årlig. Landskassen mangler 4 mill. kr. årlig; resten skal så dækkes af formuen, så længe den holder.

Andre end jeg kan se, at forslaget ikke rummer nogen ideal løsning. Således siger det ærede medlem hr. Rosing ved lovforslagets første behandling — Folketings-tidende 1961-62 sp. 1809 —

„For mig er en nyordning på det sociale lovgivningsområde og dermed en aflastning af landskassen at foretrække fremfor den forhøjelse af indførselsafgifterne, som det foreliggende forslag går ud på.“ Længere nede, samme spalte, siger det ærede medlem hr. Rosing:

„Denne påtænkte ordning ville også medføre, at invalider, aldersrentenydere o. lign. ville få større hjælp og deres kår betydeligt forbedret, hvilket har været meget tiltrængt allerede i flere år, men en sådan ordning kræver grundig forberedelse, og det må tage sin tid, før en ny lov eller nye love kan vedtages og føres ud i livet. Jeg ser derfor ingen anden udvej end at anbefale lovforslaget til gennemførelse.“

Formanden: Det er nødvendigt, at der er mere ro i salen under forhandlingen.

Vivike: Heroverfor svarer den højtærede minister for Grønland — det står sp. 1811 —: